

потреб, що виникли раніше, при цьому головною потребою виявляється потреба інформаційного впливу на суспільство. Така ієрархія потреб породжує ієрархію дискурсів, об'єднаних у дискурсивні системи.

Прагнення до влади потребує вербальної самопрезентації агента, який вступає в комунікацію з соціумом. Це також потребує мотивованості намірів, і відповідно існуюча мотивованість повинна завоювати прихильність суспільства, мати такий вектор впливу на соціум, який би викликав позитивні емоції в останнього. Інструментом цього впливу постає дискурс аргументації (риторика переконання), в свою чергу тісно пов'язаний з уведенням інформації в маси (соціум), що ініціює владні наміри. Іншими словами, використовується масово-інформаційний дискурс [Олянич 2007].

Влада створює свій, вигідний їй соціальний порядок і формує вигідне їй соціальне середовище функціонування (групи і класи людей, які схвалюють дії влади). Чергова порція потреб пов'язана з підтримкою цього порядку та життєдіяльності створеного соціального середовища. Тут задіяні політичні вербальні формули утримання влади та її посилення (політичний дискурс), створюються традиції і ритуали застосування влади, здійснюється їх вербалізація в ритуальному дискурсі. Певна річ, у наміри влади входить підтримка себе якнайдовше (якщо не назавжди), аргументація такого наміру також має свою підтримку в юридичному або правовому дискурсі.

Апофеозом або вищою потребою влади на шляху її утримання є: а) потреба в особистому обожнюванні (ідолізації), що відображається в релігійному дискурсі, якщо релігія не відокремлена від влади, а максимально наближена до неї в ідеологічному відношенні; б) потреба в міфологізації та естетизації влади як певної ціннісної основи світо- та соціопорядку. Для реалізації останньої використовується презентаційний дискурс і споріднені з ним історико-культурний, педагогічний, фікційний (художній, казковий), естетичний дискурси.

Тим самим основною потребою, що систематизує залучені дискурси, виявляється потреба в інформації, оскільки саме ця потреба лежить в основі як всього спектра потреб, так і використаних вербальних інструментів їх реалізації. Саме володіння інформацією дозволяє трансформувати потреби і переключатися з однієї дискурсивної системи на іншу. Зміни в інформаційному полі спричиняють дискурсивні трансформації, що певним чином впливають на комунікативний простір.

З вищезазначеного робимо **висновок**, що *Homo Sapiens*, вступаючи в комунікацію, реалізує свої потреби: саме вони виявляються головною причиною, з якої комунікація стає необхідною. Цілі комунікації обслуговують певні потреби: виживання, співробітництво з іншими людьми, особисті потреби, підтримка відносин з іншими людьми, переконання інших діяти або думати певним чином, здійснення влади над іншими людьми (сюди можна віднести й пропаганду), об'єднання товариств і організацій в одне ціле, отримання й повідомлення інформації, усвідомлення світу і нашого досвіду в ньому (у що ми віримо, що думаємо про себе, про відносини з іншими людьми, і про те, що є істинним), прояви творчої натури та уяви.

Керуючись потребами, людина для їх реалізації змушена певним чином використовувати свої мовні можливості. Звертаючись до когнітивно засвоєного і ментально закріпленого інформаційного тезаурусу, людина вибирає в ньому необхідний кластер понять та концептів, утілює їх в мовні формули і особливим чином структурує своє мовлення, занурюючи ці формули в комунікацію, створюючи відповідний дискурс для певної потреби або для декількох потреб відразу. Детальний розгляд цього феномену є **перспективою подальших наукових розвідок**.

Література

Аристотель. Никомахова етика / Аристотель // Собр. соч. Т. 4. – М. : Мысль, 1986. – С. 295–375. Олянич А. В. Презентаційна теорія дискурсу : монографія / А. В. Олянич. – М. : Гнозис, 2007. – 407 с. Таценко Н. В. Методичні вказівки до практичних занять з дисципліни “Теорія мовного дискурсу” / Н. В. Таценко. – Суми : Вид-во СумДУ, 2010. – 67 с. Maslow A. H. A Theory of Human Motivation / A. H. Maslow // Psychological Review 50, 1943. – P. 370–396.

ТИЩЕНКО О.В.

(Київський національний лінгвістичний університет)

СИСТЕМАТИЗАЦІЯ ОЗНАК АНГЛІЙСЬКОГО СПОРТИВНОГО ТЕЛЕРЕПОРТАЖУ

У статті розглянуто характерні структурні та функціональні ознаки англійського спортивного телерепортажу як окремого жанру масової комунікації. Особливу увагу приділено систематизації його лінгвістичних ознак. Зазначено складові елементи композиційної структури спортивного телерепортажу; обґрунтовано класифікацію основних ознак англійського спортивного телерепортажу.

Ключові слова: класифікація ознак, лінгвістичні ознаки, складові елементи, спортивний телерепортаж.

Тищенко Е.В. Систематизация признаков английского спортивного телерепортажа. В статье рассматриваются характерные

структурные и функциональные признаки английского спортивного телерепортажа как отдельного жанра массовой коммуникации. Особое внимание уделяется систематизации его лингвистических признаков. Выделяются составные элементы композиционной структуры спортивного телерепортажа; предлагается классификация ведущих признаков английского спортивного телерепортажа.

Ключевые слова: классификация признаков, лингвистические признаки, составные элементы, спортивный телерепортаж.

Tishchenko O. Systematization of characteristic features of English sport reportage. The article elucidates the structural and functional features of English sport reportage as a specific genre of mass communication. A special attention is drawn to the classification of its linguistic characteristics. Main compositional elements of its structure are stated. The classification of characteristic features of English sport reportage is given.

Key words: classification of characteristic features, compositional elements, linguistic characteristics, sport reportage.

Серед журналістських жанрів репортаж прийнято вважати одним із найбільш досліджених. Проте, останнім часом його вивчення продовжує поглиблюватися з орієнтацією на диференціацію ознак його актуалізації у різних засобах масової комунікації: у газеті (О.П. Брандес, В.О.Сизоненко, М.Н.Ким, Л.Г.Кайда), на телебаченні (Ю.І.Шаповал, А.В.Яковець, С.А.Муратов, А.Я.Юровский, Р.А.Борецкий), на радіо (О.В.Семенова, Т.Мюллер).

Наявність значної кількості публікацій щодо функціональних різновидів та особливостей підготовки репортажу свідчать про те, що цей жанр стає об'єктом широкого кола багатоаспектних досліджень. Незважаючи на це, слід констатувати, що характерні особливості та головні ознаки різновидів спортивного телерепортажу вивчено ще недостатньо. Потреба такого студіювання є очевидною, а подальша розробка ряду питань, що стосуються специфіки його використання має не лише теоретичне значення, оскільки вивчення характерних особливостей телевізійного репортажу взагалі та спортивного телерепортажу зокрема дозволить на практиці уникнути змішування жанрів, яке спостерігається у програмах, що транслюються на телебаченні, [Шаповал 2000, с. 311], а також підвищити якість підготовки матеріалів репортажу [Солганик 1989, с. 146], сформувати необхідну базу вимог до навичок і вмінь професійних журналістів-репортерів та коментаторів [Дячук 2009, с. 11; Іваницький 1989, с. 61–62; Дерєпа 2003, с. 22].

Отже, аналіз спортивного телерепортажу як окремого жанру масової комунікації набуває особливої актуальності з погляду систематизації його структурних та функціональних ознак у процесах передавання вербальної інформації в умовах соціально-мовленнєвої комунікації.

Тому метою цієї статті є систематизація лінгвістичних ознак англійського спортивного телерепортажу. Вирішення зазначеної проблеми доцільно розпочати з визначення характерних особливостей репортажу як жанру інформаційної публіцистики у засобах масової інформації.

Відомо, що завдяки своїм пізнавальним і зображальним можливостям, які дозволяють відобразити найскладніші явища дійсності [Ким 2004, с. 5] та побачити зв'язок явищ і фактів [Муратов 2003, с. 11], репортаж став одним із найулюбленіших жанрів журналістів. Незважаючи на те, що репортажі різняться за тематикою, тривалістю звучання та структурною побудовою, їх основним завданням залишається висвітлення динаміки подій та детальний їх опис у реальному часі [Ким 2004, с. 203; Шаповал 2000, с. 325; Пронина 1989, с. 82; Кайда 1989, с. 110; Дороняєва, с. 127].

Оскільки структура репортажу має синтетичний характер і може містити елементи інших жанрів, таких як інтерв'ю, звіт, кореспонденція, коментар, дослідники акцентують увагу на наявності певних розбіжностей щодо визначення функціональних особливостей репортажу та їхнього класифікування [Семенова 2005, с. 21]. З огляду на предметно-тематичну спрямованість та функціональне призначення різних видів газетного репортажу прийнято виокремлювати подієвий, проблемний (аналітичний) і пізнавально-тематичний репортажі [Ким 2004, с. 147–203]. Враховуючи інтенційно-семантичний підхід і та такі фактори, як інтенція адресанта, фактор адресата, динаміка спорту та особливості газетної комунікації, типовими різновидами британського спортивного репортажу у газеті пропонується [Сизоненко 1985, с. 2–5] вважати зображальний, аналітичний, інформаційний і синкретичний. Зважаючи на два основних принципи інформаційної організації репортажу – нейтральний та авторський – виділяють подієвий та художній репортажі, зазначаючи при цьому, що кількість подієвих (інформаційних) репортажів значно менша, ніж кількість художніх (аналітичних) репортажів, у яких події відтворюються через призму сприйняття журналіста. При цьому підкреслюють, що певне зближення інформаційного та аналітичного репортажів дозволяє вважати їх такими, які належать до публіцистичних жанрів [Кайда 1989, с. 112–126].

Розбіжність поглядів щодо функціонального призначення радіорепортажу пояснюється невизначеністю чітких жанрових меж, оскільки через швидкий виклад повідомлення текст радіорепортажу розглядається і як інформація, і як кореспонденція. Досліджуючи це питання, О.В.Семенова зауважує, що основу радіорепортажу складають дві категорії подій: очікувані та неочікувані. Залежно від типу події (хроніки) вона виокремлює спеціальні репортажі: парламентські, юридичні, політичні, спортивні та випадкові репортажі: культурні, кінематографічні, жіночі, телевізійні тощо, зазначаючи при цьому, що при створенні будь-якого радіорепортажу відсутні загальні методики та

стандартні схеми їх побудови, пов'язані з певною тематикою: політичною, економічною, спортивною.

Окрім того, здійснивши семантичний аналіз фактичного матеріалу, авторка виділяє такі типи репортажів: радіорепортаж, репортаж з місця події, репортаж-спогад репортера, репортаж-нарис, репортаж-бесіда двох людей, репортаж-композиція, динамічний репортаж, хронологічний репортаж. Найчастотнішим, на її думку, типом є репортаж, який передбачає не тільки створення нової картини події, але й чітку її оцінку, міркування над фактами, розкриття її соціального смислу [Семенова 2005, с. 20–21].

Щодо прямих (живих) радіорепортажів футбольних матчів, які транслюються англійською та німецькою мовами, Торстен Мюллер вважає їх характерною рисою мовне втілення зорових образів, адже радіокоментатори не можуть розраховувати на доповнення свого повідомлення відеорядом. Навіть за умови, що телевізійна трансляція не забезпечує всебічного відтворення ситуації на футбольному полі, вона дозволяє глядачам мати більш повне уявлення про хід гри, ніж це мають можливість зробити радіослухачі [Müller 2008, с. 64–66].

Прийнято вважати, що для телевізійної журналістики традиційними є три групи жанрів телебачення: інформаційні, публіцистичні та художні. Існують різні погляди щодо визначення телерепортажу та його місця серед зазначених жанрів тележурналістики.

Довгий час телерепортажем називали передачу з місця події лише в момент її перебігу [Дмитровський 2006, с. 69], пізніше так стали називати практично всі інформаційні тележанри, у яких можна вести зйомку об'єктів. Особливо поширеним був такий погляд у часи становлення телебачення як засобу масової комунікації, коли "телевізійність" ототожнювалася з ефектом "присутності".

На думку деяких дослідників, телерепортаж слід відносити до жанрів телевізійної публіцистики і розуміти його не як комплексне поняття, тележурналістику загалом або репортажний метод знімання, який передбачає відображення події без втручання журналіста у її перебіг, а як цілком сформований окремий жанр з цілою низкою специфічних ознак, власних закономірностей творення і характерною, притаманною лише йому формою [Шаповал 2000, с. 313].

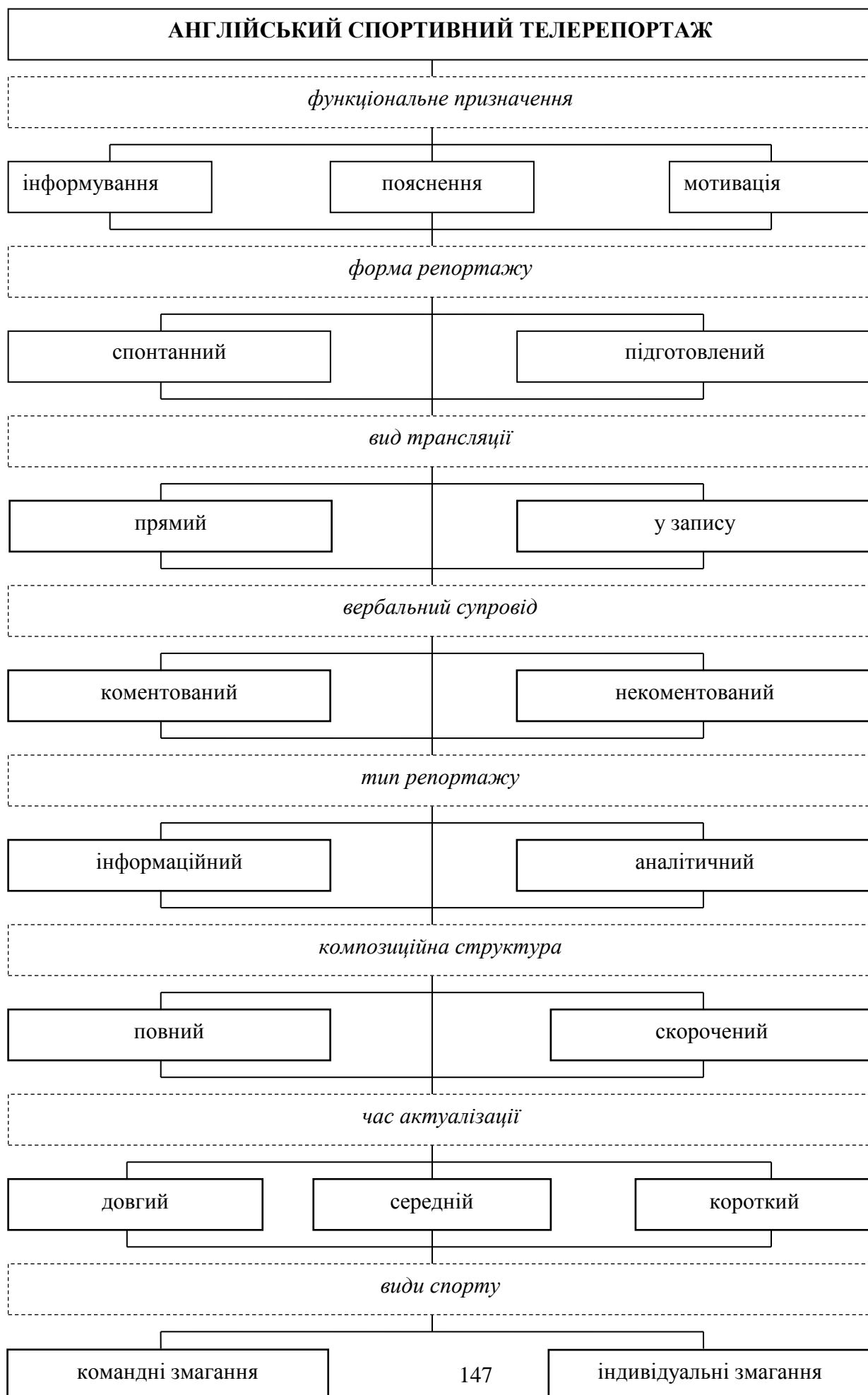
Вважаємо за доцільне дотримуватися визначення, що подано у роботі [Дмитровський 2006, с. 67, 180], за яким під телерепортажем слід розуміти інформаційний жанр телебачення, що методами і засобами телемовлення наочно відтворює картини дійсності у їхньому розвитку, забезпечуючи тим самим широку подачу матеріалу та глибоке розкриття подій для їх осмислення.

Зрозуміло, що особливості виду трансляції телерепортажу (прямий або у запису) вимагають не тільки відповідної підготовки матеріалів до подачі в ефір та певного звукового супроводу, але і визначають його структурно-композиційну специфіку. Так, підготовка інформаційних матеріалів на спортивну тематику до транслювання в ефір та, особливо, подання матеріалу у прямий ефір безпосередньо з місця події відбувається за певним алгоритмом. При цьому творчість автора у процесі складання тексту передачі інформації про спортивну подію проявляється лише у відповідному структуруванні матеріалу, що, в свою чергу, підпорядковується встановленим вимогам до структури текстів інформаційного типу [Брандес 1979, с. 35]. Під час прямої трансляції здійснюється спонтанне відтворення події (спонтанний репортаж), тоді як транслювання попередньо записаного репортажу дає можливість підготувати матеріал заздалегідь, використовуючи архівні записи (підготовлений репортаж).

У працях, присвячених дослідженням телевізійного репортажу, має місце виокремлення двох його форм з огляду на використання телебачення поза студію: некоментований показ події (трансляція, найпростіший різновид телерепортажу) і коментований показ події, об'єктом якого стає матеріал спортивних змагань. Незважаючи на те, що "живий" репортаж вважають найперспективнішою формою, здатною розкрити увесь комплекс зображальних можливостей "прямого" телебачення [Юровський 1966, с. 181–227], сьогодні широко практикують запис репортажів [Дмитровський 2006, с. 69]. Для створення відеоархіву або планування повтору в прямому ефірі проводять фіксацію його змісту на відеострічку, диск тощо.

На проміжному етапі запис відео і звукового сигналу відбувається на базі комплексу трансляції, а на кінцевому здійснюється запис трансляції безпосередньо під час виходу у ефір. У подальшому ці записи використовують для монтажу інших телепередач. У межах різних телевізійних проектів під час прямого ефіру можуть транслюватися наперед зняті і змонтовані матеріали, пов'язані з темою програми. У зв'язку з цим характер прямого ефіру, на думку В.П.Дячук, можна визначити не тільки як ретранслюючий, але і як документальний, публіцистичний або художньо-постановочний [Дячук 2009, с. 8].

Характерно, що спортивний телерепортаж, як найважливіший елемент сучасного спорту, стає зазвичай репортажем з місця події, який подається у формі спонтанного монологу телевізійного ведучого, покликаною забезпечити безпосереднє сприйняття дійсності, супроводжуване її аналізом [Александрова 2007].

Мал.1. Класифікація ознак англійського спортивного телерепортажу

Складовим елементом телерепортажу взагалі та спортивного телерепортажу зокрема є коментар перебігу події – оперативне, конкретне та поглиблене повідомлення фактів, характерною особливістю якого стає максимальне наближення його словесного ряду до розмовної мови, що сприяє налагодженню контакту коментатора з телеглядачами і допомагає створити ефект співучасті аудиторії у розмові на певну тему [Дмитровський 2006, с. 74–75]. При цьому зображення слугує важливою частиною, що доповнює розповідь. Коментар у телерепортажі здебільшого виступає допоміжним (хоча й важливим) компонентом. Засобами зображення репортер показує лише те, що безпосередньо відбувається перед об'єктивом, у коментарі він дає визначення події, розкриває її сутність, робить узагальнення, активізуючи асоціативне мислення глядача [Шаповал 2000, с. 313–324].

Структурною особливістю репортажу є поєднання елементів різного характеру: інтерв'ю, звіту, кореспонденції, що водночас викликає певні труднощі сюжетно-композиційної побудови репортажу [Ким 2004, с. 298]. Варто зазначити, що переважна більшість дослідників (О.П.Брандес, Л.Г.Кайда, Т.С.Ляшенко, А.А.Стрижалова), вивчаючи складові компоненти репортажу, стверджують, що журналістський репортаж складається з трьох частин. Частина, що починає репортажну оповідь, найчастіше зустрічається як заставка [Ким 2004, с. 300], або зачин [Кайда 1989, с. 121]. Фрагмент, що містить основу інформацію про спортивну подію, називають основною [Ким 2004, с. 300], або центральною частиною [Александрова 2007]. Кінець репортажу оформлюється у заключній частині [Ким 2004, с. 300]. З огляду на те, що спортивний телерепортаж може транслюватися в ефір не тільки відтворюючи повний хід спортивної події, але й у скороченому вигляді, наприклад, як окремий блок у складі новин, можемо визначити два види композиційної структури: повну (зачин, основна частина та заключна частина) та скорочену (яка відтворює лише деякі частини одного або кількох композиційних елементів).

Оскільки репортаж, з одного боку, обмежений часом виходу в ефір, а з іншого, зумовлюється особливостями виду спорту (правилами гри, процедурою організації змагань), доцільно класифікувати репортажі за їх тривалістю на короткі, середні та довгі.

Так, футбольний матч складається з двох таймів по 45 хвилин з перервою 15 хвилин між ними. Через відомі причини тривалість тайму може бути змінена та подовжена на певний додатковий час. Згідно правил проведення матчу з американського футболу, тривалість гри становить 60 хвилин. Ігровий час поділений на чотири чверті по 15 хвилин кожна. Але через постійні перерви у відліку часу загальна тривалість гри професіоналів може становити до трьох годин. При цьому, якщо трансляція матчу здійснюється під час гри, телекомпанії використовують оголошення перерв (тайм аутів) для показу повторів і рахунку гри. Не менш популярною спортивною командною грою є регбі (англ. *rugby*). У найпоширенішому варіанті (регбі-15) гра складається з двох таймів тривалістю 40 хвилин кожен.

Прикладом коротких та середніх за тривалістю репортажів можуть слугувати спортивні репортажі, що подаються у випуску новин. Через обмеженість часу, виділеного для повідомлення про спортивні події, спортивні оглядачі змушені подавати інформацію у стислому вигляді.

Узагальнюючи викладене вище, доцільним буде такий розподіл телерепортажів за часом їх трансляції: короткі (3 – 15 хв.), середні (15 – 60 хв.) та довгі (60 хв. і більше).

По-різному дослідники розглядають функцію спортивного телерепортажу. Головною функцією, яка історично закріпилася за репортажем, Л.Г.Кайда вважає інформативну, оскільки основне призначення репортажу – інформувати аудиторію про ту чи іншу подію [Кайда 1989, с. 110]. На відміну від неї, М.С.Дерепа вважає, що спортивні повідомлення повинні містити не лише факти й інформувати про події, але подавати чіткі висновки, оцінки різних подій і обґрунтовувати їх. На думку інших наковців [Дерепа 2003, с. 112; Пронина 1989, с. 85–86], спортивний репортаж як особливий вид інформаційно-аналітичних телепрограм має стимулювати розвиток масового спорту, підсилувати престиж спортивної події, надавати їй символічного значення, формувати колективний настрій та спільні інтереси, мотивувати суспільство до занять фізичною культурою і спортом.

Аналізуючи тенденції розвитку спортивного телебачення, Даніел Бек та Луїс Восхарт зазначають, що засоби масової комунікації сприяли суттєвому розвитку сучасного спорту, оскільки спортивні передачі не лише інформують аудиторію, але і формують відчуття драматизму, захоплення, сенсації, підтримуючи інтерес та створюючи ефект причетності до спортивної події [Beck 2003, с. 27].

Проведений аналіз функціональних особливостей підготовки та актуалізації англійського спортивного телерепортажу, принципів інформаційної організації, специфіки побудови композиційної структури та інших важливих питань покладено в основу обґрунтування класифікації його провідних ознак, зображеної на мал. 1.

Обґрунтована класифікація провідних ознак англійського спортивного телерепортажу може слугувати надійним підґрунтям для розрізнення всіх його існуючих різновидів, а також бути ефективно застосованою під час подальших лінгвістичних досліджень.

Література

Александрова Е.Н. Спортивный репортаж как жанр дискурса [Электронный ресурс] Режим доступа www.lomonosov-msu.ru/archive/Lomonosov_2007/19/aleksandrova_en.doc Брандес О.П. Спортивно-информационные речевые жанры в газете «Morning Star» и их грамматико-лексическая характеристика: дис. ... канд. филол. наук : 10.02.04 / Оксана Петровна Брандес. – К.: КПИИИ, 1979. – 170 с. Дерепина М.С. Освещение спорта в периодической печати Украины: дис. ... канд. наук по физ. восп. и спорту : 24.00.01 / Марина Сергеевна Дерепина. – К., 2003. – 260 с. Дмитровский З.С. Телевізійна журналістика: навч. посібник: вид. 2-ге / Зенон Євгенович Дмитровський. – Львів: ПАІС, 2006. – 208 с. Дороняева Т.С. О некоторых особенностях повествования в спортивных репортажах // Спорт в зеркале журналистики: (О мастерстве спортивного журналиста) / Сост. Г.Я.Солганик. – М.: Мысль, 1989. – С. 126–134. Дячук В.П. Комунікативна культура прямого телевізійного ефіру : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. культурології : спец. 26.00.01 „Теорія та історія культури” / Валентина Павлівна Дячук. – Київ, 2009. – 19 с. Іваницький А.В. Трудный хлеб телекомментатора // Спорт в зеркале журналистики: (О мастерстве спортивного журналиста) / Сост. Г.Я.Солганик. – М.: Мысль, 1989. – С. 60–69. Кайда Л.Г. Стилистические ресурсы современного спортивного репортажа. // Спорт в зеркале журналистики: (О мастерстве спортивного журналиста) / Сост. Г.Я.Солганик. – М.: Мысль, 1989. – С.110–126. Ким М.Н. Жанры современной журналистики / Ким М.Н. – СПб.: Изд-во Михайлова В.А., 2004. – 336 с. Муратов С.А. Телевизионное общение в кадре и за кадром: учебное пособие [для студ. вузов, обуч. по напр. и спец. “журналистика”] / С.А.Муратов. – М.: Аспект Пресс, 2003. – 201 с. Пронина Е.Е. Психология спорта и психология репортажа // Спорт в зеркале журналистики: (О мастерстве спортивного журналиста) / Сост. Г.Я.Солганик. – М.: Мысль, 1989. – С. 70–91. Семенова О.В. Інтонаційна організація тексту радіорепортажу (експериментально-фонетичне дослідження на матеріалі французької мови): дис. ... канд. філол. наук : 10.02.05 / Олена Валентинівна Семенова. – К.: КНЛУ. 2005. – 250 с. Сизоненко В.А. Типологические особенности речевого жанра «спортивный репортаж» (на материале британской прессы): автореф. на соиск. учен. степени канд. филол. наук : спец. 10.02.04 “Германские языки” / Виктор Александрович Сизоненко. – Киев, 1985. – 12 с. Солганик Г.Я. О языке спортивной журналистики. // Спорт в зеркале журналистики: (О мастерстве спортивного журналиста) / Сост. Г.Я.Солганик. – М.: Мысль, 1989. – С. 143–157. Шаповал Ю.І. Телевізійний репортаж як жанр і метод документування подій суспільного життя / Ю.І.Шаповал // Телевізійна й радіожурналистика: Збірник науково-методичних праць. – Львів: 2000. – Вип.3. – С. 311–327. Юровский А.Я. Основы телевизионной журналистики: учебное пособие / А.Я.Юровский, Р.А.Борецкий. – М.: Издательство МГУ, 1966. – 337 с. Müller, Torsten An important type of unplanned spoken language: a brief history of spoken commentary in England and Germany // Sbornik Praci Filozoficke Fakulty Brnenske Univerzity Studia Minora Facultatis Philosophicae Universitatis Brunensis № 14, 2008. – Brno Studies in English pp. 63–78. Beck, Daniel and Bosshart Louis. Sports and Media // Communication Research Trends. Volume 22 (2003) pp. 3–27.

ТХІР М. Б.*(Національний педагогічний університет ім. М. П. Драгоманова)*

ПРИНЦИПИ СТРУКТУРНО-СЕМАНТИЧНОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ ПОЛІТИЧНИХ ПРОМОВ ПРЕЗИДЕНТА США БАРАКА ОБАМИ

У даній статті розглядається та аналізується промова як жанр політичного дискурсу. Досліджується стиль мови у виступах президента США Барака Обами. Продемонстровано модель організації промови президента.

Ключові слова: вступ, виклад аргументу, доведення справи, спростування аргументів, кінцівка, офіційна лексика, розмовна лексика.

Тхир М. Б. Принципы структурно-семантические организации политической речи президента США Барака Обамы. В данной статье рассматривается и анализируется речь как жанр политического дискурса. Исследуется стиль речи в выступлениях президента США Барака Обамы. Продемонстрировано модель организации речи президента.

Ключевые слова: вступление, изложение аргумента, доведение дела, опровержение аргументов, концовка, официальная лексика, разговорная лексика.

Tkhir M. Principles of structural semantical organization of US President Barack Obama's political speeches. The article deals with the analysis of speech as a genre of political discourse. The style of the language is investigated in US President Barack Obama's speeches. The model of the form organization of the president's speeches.

Key words: introduction, outline of the argument, proof of the case, anticipation of counter-arguments, conclusion, formal lexicon, informal lexicon

Питанням організації форми промов у політичному дискурсі займались в українській лінгвістиці Гулей М. Д., Гундаренко О. В., у російській лінгвістиці Радченко В. М., Паршина О. Н., Анісімова Т. В., Гофман В. А., у британській – Джонатан Чартеріс. Побудову та стиль мови у промовах президента Барака Обами було досліджено мало, що й спонукало до вибору теми дослідження.

Об'єктом дослідження служать публічні виступи Барака Обами. **Предметом** дослідження є особливості стилю мови та структурна організація промов президента.

Кожен політичний лідер намагається справити на себе хороше враження під час свого виступу. Не секрет, що успіх у промові багато у чому залежить від вдалої побудови промови та від правильно підбраного стилю мови у виступі. **Мета** даної статті полягає у тому, щоби показати структурний поділ промов Барака Обами, його мовний стиль на всіх типах виступів та роль цих двох аспектів у створенні його власного іміджу. Матеріалом аналізу служать тексти промов президента США Барака Обами протягом його президентської діяльності. **Завдання** дослідження полягає у виявленні закономірностей організації промов президента Барака Обами та в аналізі стилів мови, який використовує президент у